

Говорюща риба (скорочено)

Емма Андіївська

У великих водах народилася балакуща риба, засмучені батьки сподівались, що з віком балакущість риби зникне. Але це не проходило, її балакучість набрала такої вправності, що батькам було соромно, що вони одна родина.

Балакуща риба була дуже добра і не розуміла, чому сумують батьки, їй подобалось говорити. Але бачачи, як батьків убиває неслава, балакуща риба попрощалася з блакитними водоростями, де жила її рідня, і попливла шукати іншого табуна.

Але і в іншому табуні говорющій рибі не знайшлося співрозмовника, коли вона починала говорити всі риби мовчки затулялися плавниками й тікали. Скоро стало відомо, що балакуща риба, говорячи без упину, заважає риbam зосередитися, а це порушує гідність риб'ячу. Тому вся рибна громада ухвалила безслівний присуд, який був намальований верховодами на верхніх верствах води, щоб балакущу рибу видалили з води.

Балакуща риба саме гналася за виводком оселедців, щоб розповісти їм жарт, коли мовчазні виконавці вироку, взявши її на спини, одним махом винесли її на берег. Там вони її поставили на ноги, і, вручивши листок, де було намальовано, що їй назавжди заборонено користуватися водяним царством, зникли в глибині.

З цих пір риба стала жити на березі. Спочатку вона трохи побоювалася оточення, крізь кущі не можна було проплисти, і в повітрі, яке так нагадувало глибину, вимовлені слова не лишали за собою найменшої бульки. Крім того, на березі існували рибалки. Балакуща риба не раз бачила їх знизу, нехтуючи заборонаю.

Тільки крізь воду рибалки виглядали інакше, вони насамперед ніколи не розмовляли й не рухалися, а тепер риба на власні очі бачила, як вони не лише розмовляють, як вона, а й бігають, і напевно серед них можна було знайти не одного співрозмовника.

Як їй хотілося, щоразу, як рибалки вирушали в море, підійти й привітатися, однак кожного разу їй щось заважало завести знайомство, і риба ходила по березі й розмовляла сама з собою.

Одного дня, проспавши у холодку довше, ніж звичайно, риба побачила недалеко від себе рибалку, що відбився від гурту і лагодив човен, нарікаючи на долю. Почувши так близько від себе розмову, говорюща риба не втрималася. Будь-що-будь, вирішила вона, і зірвавшись на ноги, підійшла до рибалки.

Говорюща риба сказали рибалці, що шукає співбесідника, і він взяв її на свій човен, коли їхав ловити рибу.

З цього часу вони подружили. Риба допомагала рибалці вибирати добрі місця для ловитви, розповідала, що діється під водою, а рибалка ділився з нею турботами, розповідав про сімю та дітей. Інколи, коли щастило добре продати вилов, рибалка приносив пляшку вина, і вони удвох розпивали її по чарці, приємно гуторячи. Так однієї

місячної ночі, рибалка зрозумів, що риба його кращий друг і запросив її до себе в гості, щоб познайомити з родиною.

Рибалка пояснив рибі, як знайти його хату в селищі, і пообіцяв зустріти. Риба пообіцяла завітати до нього в гості на обід.

Наступного дня, ледве сонце вийшло з води, як риба підхопилась і, протерши бризками очі, випростала плечі й зібралася в гості до рибалки.

Рибалка попередив жінку, що в гості до них завітає його кращий друг і має бути приготоване все найліпше. Сам вийшов ненадовго, але не попередив, що його друг — то риба.

Риба зайшла у двір рибалки, де була жінка з дітьми. Діти угледіли говорющу рибу, але мати не звернула увагу на неї, бо була дуже заклопотана.

Риба ще декілька разів привіталася до жінки, але та готувала обід і не помітила її. Риба подумала, що прийшла невчасно, і вже виходила, коли її побачила жінка.

Жінка подумала, що то чоловік загубив рибину зі свого вилову і вирішила її засможити. Жінка без упину говорила і не чула, що риба розмовляє. Риба намагалася пояснити, що вона і є приятель чоловіка, що її запрошено у гості.

Та жінка від власної балаканини не почула риб'ячих слів, і засмажила рибу.

Рибалка, повернувшись додому з покупками, щоб вразити свого приятеля. А жінка повідомила, що засмажила рибу, яку він загубив на подвір'ї. Чоловік, пригадавши, що він забув сказати жінці, що його приятель — риба, кинувся до сковорідки.

Глянув рибалка на сковорідку, але смажені риби всі однакові, і рибалка не впізнав свого приятеля.

Довго чекав рибалка на свого приятеля, та балакуща риба не з'являлася. Рибалка кілька разів виходив на дорогу, шукав рибу, але її ніде не було. Він навіть розпитував перехожих і рибалок, чи не бачили вони його приятеля, говорющої риби, але люди тільки похитували головами. Згодом рибалку почали цуратися, бо він не ловив рибу, а ходив по березі й гукав свого приятеля, а коли витягували з виловом сіті на пісок, він просив рибу, щоб вона сказала йому хоч одне слово.

В кінці оповідання подана розмова шакала і консервної бляшанки. Їм шкода героїв казки — рибалки й говорющої риби, заклопотаної жінки, що не почула риб'ячого голосу. Рибалка знайшов собі друга — говорющу рибу, бо його дружина ніколи не слухала і не чула.

Риба загинула — це сумно. Однак кожен мусить раніше чи пізніше вмирати. І, як на мене, горе рибалки з приводу загибелі приятеля навіть сумніше, ніж сама смерть риби. Та вмирати, за все життя не почувши голосу риби, — це справді найгірше, що може трапитися людині.